

KALÁSZ MÁRTON

*(Vadon)**Rade Petković emlékének*

*Fogytán – temetőkre rontani lehetett?
 Félelmet, fönt nevet: merő e burján
 mi, ahány hajlaton. Nevet mormolva: nagyapám –
 mintha ott állnék, „sírkő, hő; s híját ne”,
 mutatván ki; fiúsan, gúnyosan –
 Gott, ki merje, távol gout, mondani.
 Magán hunyorgó – rég: apán
 alkat kint fogva; tovább hamarabb világ vitt.
 Fogytán – kisebbség? Kirill, már halottunk
 sírján más, étke: hiún, holt téli nap – víve ki.
 S világgal, méccsel – legszegényeink,
 tudva; ne mécsvilág, fogytán lopóddzam
 szemlélkedve homloktól halmaig. Vadon, méltó éjfele lett –
 fogytán? Fog ma burján bölcs telkén. Le név tétetett.*

(Nonnenwerth)

*„Szellem-oligarchánk”: véletlenül,
 hisz tudjuk, e fogalmat, kint ejthette meg?
 Körjáték derűvel, halkán – Nonnenwerth: Rajna, szigeted
 tombolt, e dalárdák, élvek, („fatal”),
 körben hangoltak. Liszt a zongorán
 főnről is jól hallva, a kezdő
 hangot mindig úgy adta meg, s mintha tűnődve
 csupán, rá is, kis kegyeszerű szép ütemet – beléphetett
 bárki méltósággal, ma épp csak bölintott, s madame,
 Lisztre féltékenyen, ismét: ha ott sejthette meg.
 Rajnai dal dülta szokott váraink, s üde hegyeket,
 „szellem-oligarchánk” aznap: (ha úgy volt,
 hogy nem jött) – bárki vélhetett.
 Margarethe von Cordier, lánya – valahonnan „gyanít mind nevet”.*